

José CEREIJO

Poemas

Unhas poucas verbas
na fronteira mesma do silencio
como as que se retiran, discretas, cando é hora
de que os corpos falen.
Unhas poucas palabras: signos,
indicios tan só. Un pouco
de aire conmovido
entre a man e a páxina.
É abondo. Mesmo é demasiado.

Tamén hai verdade
no silencio, na contemplación
que nada procura e nada agarda.
Non queiras, indiscreto, coñecerte
máis do que é xusto.

Deixa obrar na sombra
aquilo que simplemente es, e medra
sen dar indicio de si. A árbore precisa raíces
ocultas e profundas, e só grazas a elas
vive. Hai en nós esa parte oculta,
e quere respecto, e tempo. E, se non llos sabes
conceder, ela non estará nunca
verdadeiramente do teu lado: non terás,
no seu lugar, senón fabricaciónns, simples cascás
baldeiras.

Ser é saberse
moitas voces concertadas; é harmonía
e lentitude, é maduración
e sombra. Non fagas de ti mesmo un espectáculo,
nin sequera para os teus propios ollos.